

Sygn. akt I CSK 449/13

POSTANOWIENIE

Dnia 15 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z wniosku Z. W. O.
przy uczestnictwie W. A. O. i E. O.
o stwierdzenie nabycia spadku,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 kwietnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 30 stycznia 2013 r., sygn. akt IV Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 30 stycznia 2013 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację wnioskodawcy Z. W. O. od postanowienia Sądu Rejonowego w W. z dnia 7 czerwca 2011 r. w sprawie z udziałem W. A. O. i E. O. o stwierdzenie spadku po F. A. O..

W skardze kasacyjnej wnioskodawca zarzucił postanowieniu Sądu Okręgowego naruszenie prawa materialnego, tj. art. 82 w związku z art. 945 § 1 pkt 1 k.c. poprzez ich błędną wykładnię oraz przepisów postępowania, tj. art. 217 § 1 i 2 w związku z art. 278 § 1 i art. 328 § 2 k.p.c. poprzez nieuzupełnienie przez Sąd drugiej instancji postępowania dowodowego. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie może zostać przyjęta do rozpoznania, gdyż nie spełnia przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący powołuje się na potrzebę wykładni art. 945 § 1 pkt 1 k.c., zadając pytanie, czy stan wyłączający swobodne podjęcie i wyrażenie woli testatora może być wywołany również przez czynniki zewnętrzne, w których znajduje się osoba w chwili sporządzania testamentu.

Wskazując w uzasadnieniu wniosku na szereg orzeczeń Sądu Najwyższego pełnomocnik wnioskodawcy odpowiedział na postawione pytanie, dowodząc tego, że wykładnia art. 945 § 1 pkt 1 w odniesieniu do testamentu oraz art. 82 k.c. odnośnie do wady oświadczenia woli, jaką jest stan wyłączający świadome albo swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli, jest już wystarczająco uczyniona, żeby móc rozstrzygać w rozpoznawanej sprawie. Jednak z powołaniem się na tę wadę nie można dążyć do stwierdzenia nieważności testamentu tylko dlatego, że jego treść nie jest zgodna z poczuciem sprawiedliwości osoby pominiętej w testamencie. Uzasadnił to trafnie i wystarczająco Sąd drugiej instancji. Z ustaleń tego Sądu nie wynika, ażeby spadkodawczyni była bezwolna w chwili sporządzania

testamentu, a skarżący buduje własne wyobrażenie o okolicznościach jego sporządzenia, które nie znajdują pokrycia w ustaleniach dokonanych w sprawie. Dotyczy to również niedowiedzenia udziału osoby trzeciej, która by wpływała na spadkodawczynię, sporządzając testament.

W tych okolicznościach odpowiadanie na pytanie skarżącego nie ma znaczenia dla rozpoznawanej sprawy. Pełnomocnik wnioskodawcy nie wykazał ponadto, aby w kwestii, o którą chodzi w pytaniu występowały takie rozbieżności w orzecznictwie, że wymaga to zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy. Stanowisko to powinno odnosić się do abstrakcyjnej wykładni konkretnych przepisów prawa i służyć jego rozwojowi, ale z uwzględnieniem znaczenia dokonywanej wykładni dla rozpoznawanej sprawy, czego w tym wypadku, ze względu na ustalenia faktyczne, wiążące Sąd Najwyższy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) - nie wykazano (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2010 r., I CSK 189/10 i z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, niepubl.).

Mając to na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało orzec, jak w postanowieniu.

[aw]